

Na sześćdziesięciolecie Instytutu Matematycznego PAN

W grudniu bieżącego roku minie 60 lat od momentu powstania Instytutu Matematycznego PAN.

Projekt Instytutu opracowali już w roku 1945 Karol Borsuk, Stanisław Mazur i Kazimierz Kuratowski, nawiązując do przedwojennych planów Polskiego Towarzystwa Matematycznego. Sytuacja matematyki w Polsce była wtedy bardzo trudna. W wyniku wojny straciliśmy około 50% kadry naukowej, a powstała luka pokoleniowa nie dawała perspektyw szybkiego wyrównania strat (liczba twórczych matematyków wykształconych w czasie wojny na podziemnych uczelniach liczyła zaledwie kilka osób). Ponadto przez ponad 5 lat byliśmy odcięci od kontaktów z rozwijającą się także w czasie wojny matematyką światową (uniwersytety działały nawet w okupowanych krajach zachodnich, nie mówiąc o krajach współpracujących z Niemcami). Biblioteki matematyczne były spalone lub rozkradzione, a drukarnie naukowe prawie nie działały.

W tej niezwykle trudnej sytuacji naszym aktywem były znakomite tradycje matematyki polskiej z okresu dwudziestolecia międzywojennego, które skłaniały środowiska matematyczne na świecie do udzielania nam różnorodnej pomocy, a dla nas były przykładem, że zaczynając niemal od zera, można wiele dokonać.

Nowo powstały Instytut miał siedzibę w budynku Towarzystwa Naukowego Warszawskiego przy ulicy Śniadeckich 8 oraz oddziały w Krakowie i we Wrocławiu (dzisiaj ma on jeszcze oddziały w Gdańsku (Sopocie), Katowicach, Łodzi, Poznaniu i Toruniu). Dyrektorem Instytutu został Kazimierz Kuratowski, a wicedyrektorami Stanisław Mazur i Hugo Steinhaus. Wkrótce pracownikami Instytutu stali się niemal wszyscy aktywni matematycy polscy, poza wymienionymi uprzednio byli to m.in. Waclaw Sierpiński (przewodniczący Rady Naukowej) oraz

Stanisław Gołąb, Franciszek Leja, Jerzy Łoś, Edward Marczewski, Jan Mikusiński, Andrzej Mostowski, Władysław Orlicz, Witold Pogorzelski, Czesław Ryll-Nardzewski, Kazimierz Urbanik i Tadeusz Ważewski. Wielu wybitnych matematyków polskich zrobiło tu doktoraty i habilitacje. W porównaniu z okresem międzywojennym tematyka badawcza została znacznie rozszerzona. W Instytucie powstał pierwszy polski komputer (lampowy).

Swoje apogeum kadrowe Instytut osiągnął w latach sześćdziesiątych XX wieku. W latach siedemdziesiątych potrzeby środowiska matematycznego w Polsce skłoniły kierownictwo Instytutu do zmniejszania liczby pracowników stałych na rzecz pracowników zatrudnionych czasowo w celu odciążenia od pracy dydaktycznej na czas wykonywania projektu badawczego, uzyskiwania stopnia lub pisania monografii.

Instytut jest bardzo dobrym miejscem dla prowadzenia intensywnej pracy naukowej, również ze względu na posiadanie jednej z najlepszych na świecie bibliotek matematycznych. Studia doktoranckie i staże naukowe odbywają tu nie tylko matematycy polscy. Instytut prowadził w Warszawie praktyki dla studentów wyższych lat uniwersytetów i politechnik. Konkursy na czasowe stanowiska badawcze przeprowadza Instytut co roku. Biorą w nich udział również goście zagraniczni. Instytut prowadzi działalność wydawniczą (wydaje 9 czasopism o zasięgu międzynarodowym oraz *Dzieła Zebrane* matematyków polskich), zajmuje się także organizowaniem konferencji międzynarodowych i krajowych. Znane są już na świecie Międzynarodowe Centrum im. Stefana Banacha w Warszawie, organizujące takie konferencje od początku lat siedemdziesiątych, oraz młodszy ośrodek konferencyjny w Będlewie pod Poznaniem.

Wiesław ŻELAZKO

VII Ogólnopolska Sesja Kół Naukowych Fizyków (7–10 listopada 2008)

jest w tym roku organizowana przez Studenckie Koło Fizyki Uniwersytetu Warszawskiego (SKFiz UW) i odbędzie się na Kampusie Ochota w Warszawie.

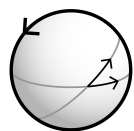
Jest to coroczna konferencja, w której biorą udział aktywni studenci fizyki i pokrewnych kierunków z całego kraju. OSKNF odbywa się co roku w innym mieście, a organizacją zajmują się studenckie koła naukowe działające na miejscowych uczelniach. Konferencje te zyskały sobie dobrą sławę dzięki doskonałej organizacji i ciekawym wystąpieniom.

Oś konferencji mają stanowić referaty uczestników związane z prowadzoną działalnością naukową. Kwalifikacja nastąpi na podstawie oceny jakości merytorycznej nadesłanych streszczeń. Odbędzie się również sesja posterowa, na której zostaną zaprezentowane zarówno projekty indywidualne, jak i prowadzone w ramach kół naukowych. VII OSKNF będzie uświetniona wykładami wybitnych naukowców.

Tematyka wystąpień powinna być związana z szeroko pojętą fizyką (czystą oraz stosowaną w innych naukach i inżynierii). Ewentualne inne tematy muszą być przedstawione w sposób interesujący i zrozumiały dla studenta fizyki. Planowana liczba uczestników to 80 osób, a opłata konferencyjna nie przekroczy 150 zł. Przewidywany czas jednego wystąpienia to 20–30 min.

Przewidywane jest wydanie książki abstraktów.

Po dalsze informacje zapraszamy na stronę VII OSKNF, <http://skfiz.fuw.edu.pl/vii-osknf>

SKFiz

Studenckie Koło Fizyki
Uniwersytetu Warszawskiego